Я ніколи не думала,
Що розчарування – смішне.
Я його уявляла трагічним
І катастрофічним...
А насправді –
Насправді то сміх
Переповнив мене,
Він узявся довести,
Що все у цім світі не вічне.
Як банально:
Ти – вигадка!
Ця висота не збулась,
Паперові кораблики,
А не вітрильники в морі...
Я не хочу джаз-грому,
Хай лине над березнем вальс,
Хай спочине душа,
Бо вона – ніби птаха
Наморена.
Я сміюсь.
Я не плачу.
Бо сіль – не в сльозах.
Сіль – в словах.
Сіль – то біла печаль,
Що снігами впаде на світанні...
... Катастрофа минула.
Трагедія не відбулась,
Залишилось єдине –
Смішне моє розчарування...